

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ALS SENYORS CORRESPONSALS DE FÓRA.

Los senyors dits, escriurán quatre mots de lletra al Noy enviantli l' import de las suscripcions que vulguian per poguelshi enviar los números justos corresponents.

LA NOVA ADMINISTRACIÓ.

LO NOY, AL PÚBLICH.

Tinch un any mes. 1866 ha desaparegut y no es ja mes que una fita que senyala als historiadors lo camí que segueix la humanitat.

Any fatal sento á dir que ha estat 1866. Per mí marca, si no ma naixensa natural, ma naixensa á la vida pública, y no sè encara si alegrarme ó entristirme d'aquet fet. Puch dir, sí, que he trobat molts y bons amichs, mentres mos contraris han sigut escassos y de poch valer. No obstant, aixó s' explica.

Jo no sò estat enrededor, no m' he ficat may en la vida privada de ningú, no he atacat reputacions, ni he buscat aplausos per medi de la calumnia; no he volgut los elogis de la gent de malas entranyas, y sols he

buscat ser bèn rebut en las casas honradas com un noy alegre; pero ben criat.

Aquet resultat m' agrada, y per so no diré com molts altres *any nou vida nova* si per aquesta novelat s' enten un cambi de costums, d' ideas y de principis.

Pero contant ab la cooperació d' alguns parents mes, oferesch molts milloras, mes abundancia y mes varietat d' articles, y un augment considerable de lectura. Atenent á las observacions que m' han fet personas amants de la literatura catalana, y amigas mevas, segons sembla, no 'm limitaré á la part de broma, ó sia á la part humorística com dihem ara, també 's trobará en lo NOY DE LA MARE una secció literaria, una part artística, una secció històrica, y, si convé, fins s' ocupará d' interessos materials, á fi de que arribi á ser, si es possible, una verdadera revista hont s' enmirallen tots los interessos morals y materials de Catalunya.

Aixó no ho faré tot sol. Com he dit, alguns de mos parents, que fins ara s' havian estat al aguayt, esperant véurer cóm aniria aixó, s' han decidit á ajudarme, y encara que m' estiga mal alabarlos, tinch de dir que son d' alló que 'n diuhen plomas de cap d' ala.

Las il·lustracions seguirán lo mateix camí de milloras, y no obstant l' augment de treball y l' augment de gasto, que no es petit, com lo públich m' ha demostrat tanta simpatia, no vull exigirli cap sacrifici, tal com se presenta avuy cada número del Noy val mes d' un ral; pero seguirá venentse á quatre quartos.

D' aquesta manera penso que aniré crei-

xent, que seré ben volgut del públich, y que no tindrà rahó lo pronóstich que ha dit de mí que may arribaré á ser home.

LO NOY.

LOS TRES REYS.

¡Treyeu vostras sabatetas al balcó, nens ignocents! Mireuvos que aquesta nit han de passar *los tres reys*, que al que ho es de tot lo món van á véurer á Betlem. Dels tres reys, los dos son blanchs y negre n' es lo tercer. Los seus caballs son tant alts que arriuan per tot arreu. Los blanchs montan caballs negres; y lo del negre, blanch n' es. Los criats ne van sentats dalt lo gep de grans camells; los patxes portan la brida dels caballs de los tres reys. En lo cel n' hi ha una estrella, una estrella resplendent, que guia la comitiva vers al portal de Betlem. Quant ells caminan, camina la estrelleta al mateix temps; si la comitiva 's para, la estrella 's para en lo cel. ¡Treyeu vostras sabatetas al balcó, nens ignocents! Mireuvos que de juguinas, confitures, esclopets, carmel·los, confits y atmetllas van carregats los camells per posar dins las sabatas dels nens que no son dolents. Sigueune tots bons minyons, que'l rey negre dú 'ls camells

carregats sols de carbó,
de pedras y de fuets
per posar dins las sabatas
dels que no sigan bons nens.
Y 'ls tres reys ja may s' enganyan,
tot lo que feu saben ells.
Si n' agafeu corns marins
per anar á rébrer 'ls reys,
ells passen sense ser vistos,
no vos cregau véure 'ls gens.
Al balcó de casa vostra
las sabatetas treyeu;
deixenlas allí posadas
y aneuosen al lletet;
avans d' aclucar los ulls,
á Jesus nat saludeu,
y 'ls reys blancs vos darán cosas,
y 'l negre no os darà res.
¡Treieu vostras sabatetas
al balcó, nens innocents!

L' AVIA.

MES DE JANER.

Ja tenim lo Janer aquí.
Es lo mes primer, y no n' hi ha d' altre
tant jove en lo any, y á pesar de tot, nos lo pin-
tan vell.

¿No l' han vist may pintat?

Figúrintse un jayo de llarga barba y cabe-
llera blanca que tapa son cap fins á las ore-
llas ab una barretineta de llana y punxaguda,
que porta un gaban fins als talons, forrat de
pells de gos com reyató de comedia, ab coll
mes alt que 'l de las capas del any vuit; lo
poch de cama que mostra está embolicat ab
tressos de bayeta y pells de nonat com reve-
rent que té poagre; calsa en los peus sabatas
de simolsa y en las mans guants de estam-
vert.

Está arrupidet y fredolich en un racó, sens
ensenyar de son cos mes que un petit tros de
cara: 'ls ullets, petits com de cotilla y 'l nas
llarch, punxagut y vermellench, entre es-
barginia y sobressada de Mallorca. 'S trova
rodejat de tronchs d' arbres sechs y cuberts
de neu. Tot es á son costat desolació, fredat y
vellesa.

¿Saben la rahó d' aixó? ¿No? pues nosal-
tres tampoch, y 'ns sembla que aquesta es su-
ficient pera callar la boca y enviar á Salaman-
ca als que vullgan saber mes.

En cambi y perque no quedin descontents
del tot, los direm que 'l tal vell, encara que
sembla no cuydarse de res mes que de abri-
garse, veu moltes cosas, que ell se las calla;
pero que nosaltres volem publicar.

Se soposa si tot lo que passa ho veu lo Ja-
ner á través de un vidre multiplicador fet de
glas, com en nn poliorama; pero jo no ho
crech, y vostés si volen poden fer lo mateix,
sense por de que jo m' hi oposi, perque soch
mòlt partidari de que cada hù fassi la seva
santa voluntat mentres á mi no m' incomodi.

Pero deixant aixó, que á ningú interessa,
passem á tractar de lo que veu l' mes de Ja-
ner y es com segueix.

Los xicots (á qui dem la preferencia perque
son dels nostres) ne fan moltes y mòlt cres-
pas. Comensan per atiparse de neulas, de las

quals hem sentit á dir que donaren la idea
dels revolvers, se posan en lo cap la paperi-
na, y encara nol' han matxucada y estripada,
quant ja la deixan, pera córrer de carrers en
plassas, ab la camisa fora de las calsas, to-
cant unas trompetas destrempadas, butxins
de las orellas del próxim. Los fan créurer que
cridan 'ls reys, y que aquets venen á portarlos
bobon y juguinas, y ells 's deixan enganyar,
preludiant los enganys majors de que serán
víctimas mes endavant.

Los dependents de comers, y fins los amos,
se creman las pestanyas arreglant llargas
fileras de números que suman y restan, pera
trovar al cap de vall veritats amargas la ma-
jor part que cada hù se sap, y jo 'm callo.

Los estudiants, apenas terminadas las cam-
panas oficiales, pensan ferne d' altres que ells
sols decretan, y com ja 'ls acaricia 'ls nassos
l' olor del próxim carnaval, barrinan y mes
barrinan la millor manera de fer subar al tutor,
pare ó encarregat los quants durots que ne-
cessitan pera los balls del Liceo.

No sols son los homens los que 's posan en
moviment. També las bestias hi fican culla-
rada, y desfilan devant d' aquet mes.

Diguincho sino 'ls porquets de Sant Anto-
ni, que ténen petit l nom y grossas las pan-
xas. Aquets passejan no se si de grat ó per
forsa, aquestos carrers, acompanyats de mú-
sica, que per lo catalana fa ballar d' alegría
als mantenadors y adjunts dels Jochs Florals.
Y tot ¿perqué? pera ser rifats com qualse-
vol cosa, y morts y menjats després.

Los cavalls y burros, no volent ser menos,
surtan també á lluhir lo seu garbo, plens de
cintas y cascabels, ab música y brometa. A
aquets no se 'ls menjan, per ara á lo menos,
que després ja vindrá 'l temps; al contrari
'ls obsequian ab uns panellets sucats ab vi,
costum mòlt bona que avants tenian los bar-
celonins ab sos visitadors 'l dia del seu sant, y
que ara per desgracia s' ha perdut com tantas
altres.

Moltes mes cosas se veuhent; pero no tot
s' ha de dir d' una vegada. Ab aquesta y un,
altra, pues, donem punt per ara y fins un al-
tra dia.

QUALSEVOL.

PREGUNTAT L' AUTOR, QUE ES HONRAT Á CAR-
TA CABAL, QUIN ANY S' ESTIMA MES, LO VELL
EN LO QUE SE SENTÍ MOLT DEL POAGRE, Ó
'L NOU EN QUE HA COMENSAT PER TREURER
UNA RIFA, CONTESTÁ AB LO SEGUENT

SONETO.

L' home deu conservar en esta vall,
després l' honra, la vida com se vull,
y deuria tenirse sols orgull
de l' honra y la vellesa ser vassall.

Si, essent rich, puch menjar sempre bon tall,
tal volta 'l bon menjar vida 'm recull;
si es aixís, bacallá poso en remull,
y 'l menjo per costellas y per gall.

Yo 'm contemplo com puguia 'l primer fill,
com bon marí contempla 'l seu baixell
lo trastorn, evitantli, mes senzill.

Estimantme aixís tant y tant la pell,
que estimi mes l' any nou, no hi ha perill,
pus tenia un any menos en l' any vell.

PAU BUNYEGAS.

VOLENT UN BON SENYOR CASAR Á SON FILL PER
DISTRÉUREL DE CERTAS GABORIAS Á QUE S'
HAVIA ENTREGAT AB MOTIU DE HAVER TRET
LA PRIMERA DEL HOSPITAL, LO ENVIÁ Á CASA
DEL AUTOR PERA QUE 'L SERMONEJÉS, Y LI
DIGUÉS QUINA DONA ERA MES BONA PER SON
OBJECTE, Á LO QUAL AQUELL CONTESTÁ IN-
CONTINENT AB LO SEGUENT

SONETO.

La trias, de primer, que sia maca;
després, si vols diner, que sia rica;
que no li agradia molt lo anar bonica;
mes que no portia may ni mitja taca.

Que tingua ja ta sogre á la Carraca;
que dur no vulguia calsas gens ni mica,
que may migranya 't donga ab sa palica
ni tinga de pintarse la gran flaca.

Que bregui ab lo didal, agulla ó troca,
en lloch d' anar rodant de Seca en Meca;
que may per gos ni mico 's tornia loca
y 't sábiga arreglar ben bé la teca.

Si 'n trobas una axí, y per sort te toca,
que ella no 't vulguia á tu, de bona peca.

SERAFÍ PITARRA.

Lo Taller *Embut*, que tanta fama adquirí l' any pas-
sat en los balls de Carnaval, que titulava *El Cavilan*,
ha inaugurat ab mòlt bon éxit las sevas bromas en lo
seu nou y espaciós local del carrer del Om. Lo nov hi
va riurer mòlt, y de gust.

Segons noticias de persona que ho pót saber, 'l
dijous de la semana entrant en lo Teatro catalá s'
estrenará la pessa en un acte, nova, de nostre amich
D. Pau Bunyegas, titulada *La vida al encant*.

La prestidigitadora M. Benita Anguinet ha deixat als
de Valencia á la seva lluna y 'l dilluns comensa en lo
Principal una nova série de funcions.

En un balcó del carrer de Snt. Pau hi ha un rótul
de un atvocat, á modo de despesa.

Ara, que ha passat Nadal' fassin 'l favor de traurer
aquellas graxoneras col·locadas en varios punts de la
ciutat, baix l' excusa de que haurán de servir de rel-
lotxes.

En proba de que no son los puestos mes elevats 'ls
en que fa mes fret, aquí tenim en Barcelona 'l carrer
del Paradís.

Y si no, diguin, macos, ¿quants de vostés poden va-
nagloriarse, visquen ahont visquen d' ensanxe á dins,
de habitar casas mes calentas y mes confortables que
las dels canonjes de detrás de la catedral?

LAS MODAS

DRAMA DE D. SERAFI PITARRA, ESTRENAT EN L'ODEON (Teatro Catalá)

La Baronesa X.....

Carinyo fraternal

4000 R

!!! Aqueixas modas!!! !!! aquet luxu!!!

Avans de veurer | 8 dias despues
lo drama

La causa de tot.

Gent que no's veu:
La mamá y la Magdaleneta.

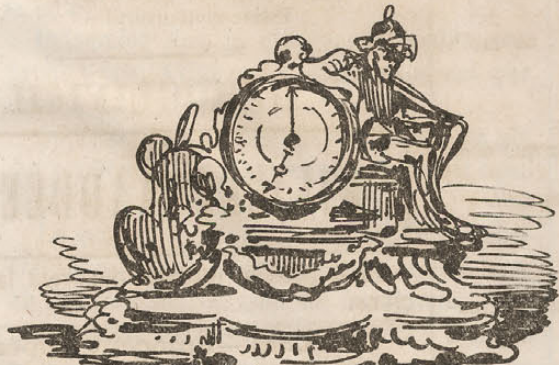

Cosas que un ne pot prescindir

Las modistas trachan de elevar una exposicio al
autor demanantli no ls hi asgarihi la parroquia.

Lo baró de Camproxench;
premiat per la Societat eco.
nómica per habé salvat la vida
á varios, alurant un caball
desbocat en lo paseig de Gra.
cia, tiranse al riu anant
mudat, y altres.

1er Galan del 2ⁿ acte.

Marit: Es lo milló que s'escrit.
Muller: Es lo pitxo que s'ha fet.

Cuant yo vaig veure que los
diaris ne parlavan bé, ya vaig
di..... que'n parlarian.

CARTA

que lo « Noy de la Mare » dirigeix à los tres Reys.

Senyors Reys : los faig saber
que per ara estich molt bo
gracias à Dèu (perque à Dèu
hem de dar gracias de tot).
Jo desitjo que vostès
estiguin també ben bons,
y sobre tot ben alegres,
y que gasten forsa humor
desde 'l mes gran al mes xich,
desde 'l mes vell al mes noy,
desde 'l mes blanch al mes negre
desde 'n Gaspar à 'n Melció ;
puig per ara no desitjo
que presos del mal humor
los balcons vinguin à omplir-me
de carbó sobre carbó ;
fóra aixó una viva llàstima
y jo ho sentiria molt,
vostès lo gastan d' alsina,
ó bè de roure, de bosch,
y à casa 'l gastem de pedra.
d' aquell que se 'n diu de « Kok » ;
vegin donchs si me 'n posessin,
ja fos molt ó ja fos poch,
si no seria, en conciencia,
ben malaguanyat carbó...
Con que tornant al principi,
desitjo qu' estiguin bons.
Senyors Reys : han de saber
que jo soch molt bon minyó,
que no faig may cap raresa,
que ja no faig may 'l bot ;
que ja fins se dir ah ! ah...
quant tinch ganas de fe alló,
que ja no porto pollera,
que ja camino tot sol,
y que cuasi may m' enfado
per dur la gorra de cop ;
que ja m' ensenyan de lletra
y que ja coneix la ó,
que fins, si 'm donan un vas,
la se fer surti ab un got ;
que ja aprench de sabé escriurer
y començo à fer palots,
que fins aprench de dibuix,
me n' ensenya en T. Padró,
y que hi fet quatre països,
si bè 'l mestre 'n diu gargots,
per envials al mes entrant
cap à la Exposició
per honrar à lo meu mestre
y donarli forsa nom,
com à casa 'n Galavotti
ho han fet los seus xicots ;
que ja dormo en un llit gran,
que ja hi deixat lo bressol,
que per ferm' dormir la mama
no m' ha de cantar non, non,
que ja hi deixat la basseta,
la trona, 'ls caminadós,
que ja sopo y dino à taula,
que ja cuasi may tinch son,
y si may 'm ve, no ploro
ni 'm poso de mal humor,
com feya quant era nano,
com feya quant era noy ;
lo menjar no necessito
que me 'l donguin, menjo sol ;
ja parlo d' alló mes cla
y m' entén cuasi tothom,
y se dir d' alló mes bè :
papa, mama, Reys, bobó,
y altrás cosas que no implica,
que aquí no venen à tom.
En vista del que 'ls hi dit,
en vista de tot aixó,
en vista de que soch gran
y al mateix temps bon noy,
que m' aplico y estudio,
y que m' aprofito molt,
cuasi goso, senyors Reys,
à demanals un favor :
quant passin per casa meva,
que vostès passen per tot,
vigilin y goytin bè
pels racons del meu balcó,

y busquin, que hi trobaran
unas botas ó uns esclòps,
si son llargas no ho estrany,
y si son amples tampoch.
com las mevas son petitas,
figúrintse calsat segon,
com las mevas son tant nanas,
hi poso las del didot.
perque així hi cabrà mes cosa
y 'm farán mes contentó.

Com mes omplin mes content,
com mes las omplin millor ;
no cal que 'm portin juguinas,
no cal pas que 'm portin jochs,
ni ninas, ni jochs de damas,
encar que m' agradan molt ;
ni cal pas que 'm portin dulces,
res de palos de Jacob,
ni esclòpets, ni cargolillos,
ni encasadas, ni turróns,
ni confits del cel, ni yemas,
si bè son dulces molt bons,
y aixó que may n' hi tastat,
pero m' ho indican 'ls noms.

Tot aixó si m' ho posessin,
si 'm posessin tot aixó,
francament, 'ls donaria
moltas gracias pel favor ;
mes si 'm diuen que desitjo,
'ls contesto de bon cor
que per mi los millors reys,
que per mi los reys millors,
no son pas durme juguinas,
ni tampoch durme turróns.
per mi 'ls turróns y juguinas
son tres cents mil suscriptors,
d' aquells que troban mon diari
lo millor entre 'ls millors.
Donchs, senyors Reys, ja ho sabeu,
senyors Reys, ja ho sabeu donchs ;
ja 'm podeu omplir de llistas
totas plenas de bons noms
de suscriptors, las botinas,
las botinas ó 'ls esclòps.
Favor que 'ls agrahirá
aquet segur servidor,
que 's repeteix afectuósissim
de vostés tots tres

Lo Noy.

Per encàrrech especial.—ANTONET SERRA.

D. Lluís Carreras ha comensat à publicar en Madrit
una Biblioteca, que 's titula la reforma literaria. La
primera producció es un drama titulat *Eler*, que va
precedit d' un prólech ó consideracions sobre la re-
forma que proposa predicar l' autor. Francament, si
llegint 'l drama no 's compren 'l titol, llegit lo pró-
lech no s' enten la reforma. Tal volta sia porque nos-
altres no estem à la altura del autor ó de la sublimitat
de sos pensaments ; pero creyem que lo mateix suc-
sehirà à la inmensa majoria dels espanyols y dels sa-
bis estranjers à qui sembla qui l' autor 's dirigeix
ab preferencia.

En lo Liceo sembla que está molt renyida la ques-
tió de batuta. Veurem que 'n surtirà.

—¿Qué m' hi diu de l' any nou, seuyor Bartomeu ?
—Encara es molt jove, no s' hi pót dir res.

—Sembla que 'l fret s' ha despertat.
—Jo crech que s' ha adormit sobre mí ; no me 'l
puch treurer de demunt.

—Diuen que en lo Liceo vé un tenor que dona
'l re.

L' empresa s' estimaria mes que dongués molt.

—¿ Que tenen gent en lo teatro Principal ?
—Si, senyor: numerosa companyia de zarzuela, ma-
quinistas, pintors, comparsas...

—¿Cóm es, Rafel, que encara no m' has portat à
véurer *Las Modas*? Aixó no es ser bon marit. ¡Anárten
tot sol al teatro! Lo marit sempre deu anar ab la mu-
ller. ¿Ahont s' ha vist un marit tant...?

—¿Qué vols que t' hi diga? Ja t' hi portaré, dona.
—M' han dit que hi ha una fulana que predica molt
en aquell drama. ¿Es veritat?

—Avans no predicarà tant com tu, ne t'è per llarch
temps.

Sembla que s' ha fet moda l' anar à véurer *Las Mo-
das*; tantas representacions fins ara, tants plens. L' au-
tor, que está contra la moda, de segur que no está
contra aquesta.

Un concurrent à un dels mes anomenats cafés d'
aquesta ciutat habia pres la manya d' abusar de la copa
de pobre tapant la sangria d' rom anyadinthi aygua.
Avisat l' amo del establiment, manà al mossó que des-
tinés aquella ampolla al esclusiu servey del parroquià
que als pochos dias notant la mestificació digné :

—Noy, ¿cóm es que serviu un rom tant dolent ?
—No se per qué 's queixa avuy? es la mateixa am-
polla que desde fa set dias li porto à vosté.

EPITAFIS.

Sota aquesta llosa blanca
Hi jau un vell que t'è un any.
Vivint, matà à molta gent.
¡Descansa en pau, Any passat!

¡Hic jacet...! Ton genoll postra
Del Any passat, al recort.
¡Si no fós la seva mort,
Fóram mes lluny de la nostra!

DIÀLECHS.

L' APRENT —¿ Sap quina hora es, senyor Magí ?
L' AMO. —Hora de treballar.

L' AMO. —¿ Saps quina hora es, Rafelét ?
L' APRENT. —Hora de menjar.

Sol-lució à las xaradetas del número anterior.
¡La llufa...! —¡La llufa...!

XARADETAS.

I.

La primera dona vida;
La segona es atrevida.
Lo tot à qui 'l t'è d' amich,
Sol tornarse en enemich.

II.

Prima de mí may s' aparta;
Hu y dos molt, essent petit;
Tersa tinch y la veig poch;
Hu y tres en la Biblia he vist.
Si 'l tot me portan los reys
Estaré molt diverit.

GEROGLIFICH.

KIKIEEPRAADDEEPra

En lo próxim número donarem las sol-lu-
cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Impremta de Narcís Ramirez y Companyia,
passatge de Escudellers, número 4.